

KRISTENT

Perspektiv

Tema: Jesus og opstandelsen

I tre artikler skriver vi om den seneste debat omkring Jesu opstandelse og hvor centralt opstandelsen er for den kristne tro.

Side 2-8.

Gud er Gud: Herren taler til Job, kap. 38-41	9
Fra Helvedes Blækhuis: Om at glide fra troen	12
Kristus i jer, herlighedens håb	14
De hellige byer og det fuldkomne tilflugtssted	15
At opmuntre hinanden	16
Boganmeldelser: Den forbudte dåb og Når Gud er tavs	18

Opstandelsen er et “must”

Af Louis Nielsen

”Hvorfor finder I det utroværdigt, at Gud oprejser de døde?”

”... Hvordan kan så nogle af jer sige, at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde?”

De senere ugers mediedebat (dette skrevet i begyndelsen af februar) om Jesu opstandelse fremtvinger dette spørgsmål.

For Paulus og for hans samtidige i jødedommen var Guds almagt over liv og død hævet over enhver tvivl.

Jesus taler i Johannes 5:21 om noget, størsteparten af jøderne var enige om, nemlig at ”Faderen oprejser de døde og gør dem levende”; det epokegørende nye er, at denne magt nu er overdraget Sønnen således, at ”også Sønnen gør dem levende, han vil”, for ”at alle skal ære Sønnen, ligesom de ærer Faderen” (5:23).

Jesus fortsætter (vers 25-29): Sandelig, sandelig siger jeg jer:

”Den time kommer, ja, den er nu, da de døde skal høre Guds Søns røst, og de, der hører den, skal leve. For ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sønnen at have liv i sig selv. Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskesøn. I skal ikke undre jer over dette, for den time kommer, da alle de, der er i gravene, skal høre hans røst og gå ud af dem – de, der har øvet det gode, for at opstå til liv, men de, der har gjort det onde, for at opstå til dom”.

Jesus taler om den magt, han har

fået af Faderen til at vække de døde og kalde dem til livet. Han taler om de åndeligt døde, det vi alle af naturen er, indtil det øjeblik, hvor han med sit ord kalder alle, som tror, til live. Som Sønnen formår Jesus at kalde syndere til live, redde dem ud af fortabelsen og give dem evigt liv, liv, som aldrig skal mistes.

Så fortsætter Jesus også med at tale om de døde, alle de, som er i gravene og om den yderste dag, hvor hans røst skal lyde og alle de døde stå op af deres grave, nogle til evigt liv, andre til evig dom.

Det, Jesus her taler om, er det, vi normalt kalder den almindelige opstandelse. Jesus siger, at han har ”nøglerne til døden og dødsriget” (Åb 1:18); magten over døden er en del af den almagt, Gud i Himlen i opstandelsen har givet Herren Jesus.

Han er ved opstandelse fra de døde ”af helligheds ånd stadfæstet som Guds søn med magt og væld, da han opstod”, ”steget op højt over alle him-

le for at fylde alt” (Ef 4:10), ”steget op igennem himlene” (Heb 4:14) og ”op-højet over himlene” (Heb 7:26), bærende ”navnet over alle navne” (Fil 2:9-10), ”kronet med herlighed og ære” (Heb 2:9).

At ville referere til dette som poesi og reducere det til fortælling og metafor og tømme det for alt fysisk, konkret og virkeligt skulle man tro var uladsigsgørligt. For Bibelen insisterer på, at uden opstandelsen er evangeliet tomt og kristendom uden mening.

Som en har sagt, ”skal man vist være teolog for at kunne læse Bibelen så meget anderledes, end vi andre gør det”.

At nedskrive evangeliet

Det hele skrider, når man først begynder at pille ved Bibelen som frelseshistorie, nedskrive underet og skabe Gud om fra at være den levende og personlige Gud til en abstraktion, et symbol, en kraft, et ord, man kan lægge det i, man vil.

Ofte begynder det med, at man gør Bibelens skabelshistorie til en myte, sætter spørgsmålstejn ved Det Gamle Testaments historicitet for at fortsætte med at benægte jomfrufødslen.

Derefter er der ikke langt til at betvivle Jesu under, omfortolke forsoningen, reducere evangeliet som om det kun handler om næstekærlighed for til sidst også at afskrive opstandelsen som noget, der virkelig skete.

Det er som om, at man opfatter kristendom som noget, man kan skalte og handle med efter behag.

Men det går ikke, hvis det er kristendom, man vil. Her modtager man budskabet som det hele, det er, modtager det i ydmyg tro i tillid til, at det var Gud, der fordum talte til fædrene ved profeterne, men ”nu ved dagenes ende har talt til os gennem sin Søn, hvem han har indsat til arving til alle ting, ved hvem han også har skabt verden.

Han er Guds herligheds glans og hans væsens udtrykte billede, og han bærer alt med sit mægtige ord, og da han havde skaffet renselse for vore synder, tog han sæde ved den Højestes højre hånd i det høje (Heb 1:2-3).

Her har vi evangeliet, det kristne budskab i en nøddeskal.

Budskabet om opstandelsen vakte latter i en by som Athen, hvor Paulus havde prædikeret så meget om opstandelsen, at nogle kom til at tro, at Opstandelsen var navnet på en ny guddom. Andre kaldte Paulus et ”sludrehovede” og hæftede sig ved det ”fremmedartede ved hans forkyndelse”; med stor sandsynlighed er det netop budskabet om Jesu opstandelse som de har fundet fremmedartet.

Efter at Paulus har haft anledning til at præsentere det nøjere, var der igen nogle, ”der spottede”, medens andre sagde: ”Det vil vi høre dig tale om en anden gang” (ApG 17:18-21; 32).

Også i Korinth var der, her endda

kristne, som sagde ”at der ikke findes nogen opstandelse fra de døde” (1 Kor 15:12).

Paulus bruger kapitel 15 til at modsig denne påstand og til grundigt at undervise korintherne om opstandelsens afgørende vigtighed. Det med at fornægte opstandelsen er altså ikke noget nyt fænomen.

I den første tid har det måske været den udbredte opfattelse af sjælens udødelighed og den gnostiske undsigelse af den fysiske og skabte verden, som har gjort tanken om en legemlig opstandelse uspiselig og uønsket.

I den moderne verden er det andre forhold, som gør sig gældende, ikke mindst materialismen og den moderne videnskabs-tro, som for mange betyder, at de ikke kan og ikke vil acceptere nogen sandhed, som ikke kan påvises og bevises med vore videnskabelige metoder.

Men set fra evangeliets synspunkt står det fast, at Gud har oprejst Jesus fra graven og sat ham ved sin højre hånd i Himlen, og at han også ved Jesus vil oprejse enhver, som tror på Jesus.

Her gælder det, som vi synger i en af kirkens stærkeste opstandelsessalmer, at ”Jesus lever, graven brast, han stod op med guddomsvælde. Trøsten står som klippen fast, at hans kors og død skal gælde. Lynet blinker, jorden skælver, graven brast og Jesus lever”.

Nul opstandelse, nul trøst

Med det står og falder kristendommen. Uden opstandelsen ingen syndsforladelse, ingen ny fødsel, ingen trøst, intet håb, ingen prædiken, ingen glæde, kun tomhed, bedrag og absurditet; uden den var vi ”de ynkværdigste af alle mennesker”, var vi ”uden håb og uden Gud i verden”.

Som ordhandling og forstået alene

som ord formår opstandelsen ikke at bringe nogen som helst trøst. Da er den at give ”stene for brød”. Skal evangeliet have gyldighed og være ”det gode håb og den evige trøst” (2 Thes 2:17), forudsætter det, at den virkelig fandt sted, at Gud virkelig greb ind og oprejste Jesus ved sin herlighed og kraft.

Det er således opstandelsen, som sikrer frelsen og løftet om evigt liv for enhver, som tror, for det er i opstandelsen, at Jesus får magt til at give evigt liv til alle, som Faderen har givet ham og vil give ham.

Det er i opstandelsen, at han indsættes som Herre, rig nok og mægtig nok til både at skænke syndernes forladelse og tilsagn om frelse og evigt liv til enhver, som kalder på hans navn. Jesus blev ikke kun ”givet hen for vore overtrædelser”; han ”oprejstes” også ”til retfærdighed for os” (Rom 4:25).

Uden opstandelsen ville hans offer på korset ikke være accepteret og modtaget af Gud, men nu er det modtaget og accepteret, og opstandelsen er seglet herpå. Uden opstandelsen ville hans ord og vidnesbyrd ikke have gyldighed, men nu har det gyldighed og evig vægt og myndighed.

Med opstandelsen kan vi fortrøstningsfuldt sige, at nu genrejser Gud det faldne; nu genopbygges alt det, som Adam ved sit fald rev ned.

Nu er den nye dag begyndt, nu ser vi begyndelsen på Guds nye skabelsorden i Kristus, nu er dødens og syndens herredømme for alvor udfordret og døden og synden styrtet fra deres troner, og tidsalderen med nådens og retfærdighedens herredømme begyndt (Rom 5:21).

Med opstandelsen ved vi, at det lyser, og at vi nu stævner frem mod den dag, hvor Herren kommer igen i herlighed, og hvor døden og alt, hvad der har fulgt med døden ”ikke er mere”.

Hvordan vil vi blive oprejst?

Af Louis Nielsen

Det store stridsspørgsmål i den løbende diskussion om opstandelsen har været, om Jesus opstod fysisk eller opstod i en mere åndelig forstand?

Jesus sagde selv på opstandelsesdagen under mødet med sine disciple:

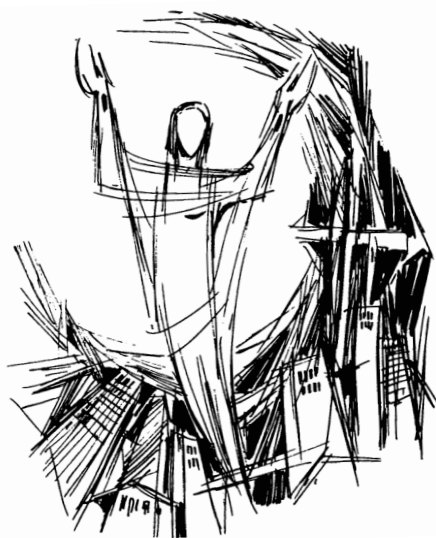
- *Hvorfor er I rystede, og hvorfor kommer der tvivl i jeres hjerter? Se på mine hænder og fødder - det er mig. Føl på mig og se; en ånd har ikke kød og knogler, som I ser, jeg har". Da han havde sagt det, viste han dem sine hænder og fødder.* (Luk 24:38-40).

På pinsedagen sagde Peter:

- *Du vil ikke lade mig blive i dødsriget, din hellige vil du ikke lade se forrådnelse....Brødre, om patriarken David kan jeg ligeud sige, at han er både død og begravet, og hans gravsted er hos os den dag i dag. Eftersom han var profet...forudså og talte han om Kristi opstandelse, da han sagde, at han ikke skulle blive i dødsriget, og hans krop ikke skulle se forrådnelse. Denne Jesus har Gud ladet opstå. Det er vi alle vidner på*(ApG 2:27-31).

Disse vidnesbyrd fortæller klart, at Jesu opstandelse er en fysisk opstandelse. At graven blev fundet tom står også fast; flere vidner afgiver samstemmigt deres vidnesbyrd herom.

Så blev Jesus også set og genkendt af dem, som havde færdedes sammen med ham, genkendt på stemmen, på hans måde at tale på, og genkendt på handlinger, som havde været typiske for ham. Og kontinuiteten mellem det

legeme, som korsfæstedes og bar mærkerne efter naglerne og mærket efter spydstikket i siden, var der også.

Så, jo Herren var opstanden og legemlig opstanden, derom var ingen tvivl.

Sådan vil det også engang blive med den kommende opstandelse. "Herren selv vil", siger Paulus, "når befalingen lyder, når ærkeengelen kalder og Guds basun gjalder, stige ned fra himlen, og de, der er døde i Kristus, skal opstå først" (1 Thes 4:16).

Gud omtales i Skriften, som den, der "gør de døde levende" (Rom 4:17); og Jesus blev oprejst ved Guds kraft og herlighed (2 Kor 13:4; Kol 2:12; Rom 6:4; ApG 2:24; 32); det samme med os, som tror; "fra himlene venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser", og at "han skal forvandle vort fornedrede legeme og give det samme skikkelse som hans herliggjorte legeme med den kraft, hvormed han kan underlægge sig alt" (Fil 3:21).

Opstandelsen er sikret

Opstandelsens hvordan behøver vi ikke bekymre os over eller spørge om. Den ser Gud til. Og fastholder vi Bibelen vidnesbyrd om Gud, behøver vi ikke at ængstes eller tvivle om hans magt til at oprejse de døde.

Vel er der meget, vi ikke forstår og ikke vil kunne gøre rede for ud fra den begrænsede indsigt vi har i skabens gåde og skabens love, men at Guds magt også omfatter døden, lader Bibelen os ikke det mindste i tvivl om.

Døden er her jo, fordi Gud har villet den, og den hører uløseligt sammen med synden, så når synden er sonet og betalt for, er også dødens magt brudt, og nåden kan indtage sit kongedømme "til evigt liv ved Jesus Kristus, vor Herre" (Rom 5:21).

Jesus er "Livets fyrste" givet at "have liv i sig selv", og døden kunne umuligt holde ham fast.

At oprejse fra de døde er en af de ting, som Gud gør som Gud og regnes i Bibelen som noget kun han gør (Joh 5:21); det samme gør også Sønnen, siger Jesus. Set fra en bibelsk betragtning er alt det postyr, som er opstået omkring opstandelsen, aldeles unødvendig. Gud er aldrig låst fast, og hans magt og suverænitet kender ingen grænser og kan ikke indelukkes bag nogen grænse. Et hertil og ikke længere har ingen virkning på Gud.

Men vi er tvivlende mennesker, for syndefaldet har plantet i os en tvivl, som vi ikke bliver kvit, før vi er i Guds rige. Og disciplene mødte da også vid-

nesbyrden om Jesu opstandelse med tvivl, og vi læser da også, at Jesus ”bebrejdede dem deres vantro og hårdhertighed” (Markus 16:14).

Også i Lukas’ beretning er denne bebrejdende tone til stede:

”I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt. Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?” (Luk 24:25-26).

Derfor var de 40 dage mellem opstandelsen og himmelfarten, hvor Herren viste sig for dem igen og igen og forklarede og udlagde for dem Skrifterne også nødvendig. Og da Helligånden i opfyldelse af Jesu løfte kom til dem på pinsedagen, 50 dage efter påske, var den sidste rest af tvivl borte fra deres sind og tanke. Og opstandelsen har siden ikke været et tema, der skal diskuteres, men frimodigt forkyndes til tro og frelse (Rom 10:5-13).

Men så må vi også holde disciplene til gode, at opstandelse på den måde, Jesus var opstået, ikke just kan kaldes nogen ”hverdagsbegivenhed”.

Ganske vist havde de under deres vandring med Jesus set ham opvække mennesker fra de døde, men med påsken stod de og står vi overfor en frelseshistorisk og eskatologisk hændelse, som deler tiden og vender op og ned på alle ting, og som tydeligt proklamerer, at døden har fået sit banesår. Lukas skildrer denne dobbelthed mellem tvivl og glæde i disciplenes sind på forunderlig vis, når han skriver:

”Og da de af bare glæde stadig ikke kunne tro, men undrede sig, spurgte han dem: ”Har I noget at spise her?” De gav ham et stykke stegt fisk, og det tog han og spiste, mens de så på det” (Luk 24:41-43).

Efter så mange og stærke vidnesbyrd kan det ikke andet end undre, at nogle i kirken stadig diskuterer og problematiserer opstandelsen i stedet for frimodigt at forkynde den.

Efter Bibelens mange stærke vidnesbyrd undrer det, at nogle i kirken stadig problematiserer opstandelsen i stedet for frimodigt at forkynde den.

Men det viser os kun, hvor langt vi har bevæget os bort fra det, som bragte kirken til live og siden har opretholdt og bevaret den.

Et nyt opstandelseslegeme

Ud fra opstandelsesberetningerne i evangelierne og ud fra, hvad der i øvrigt står skrevet i Det Nye Testamente, kan vi kun slutte, at Jesus stod op i det legeme, han blev begravet med. Og dog er der kommet en helt ny dimension til, en evighedsdimension, en dimension af den kommende opstandelse, hvor alle, som er døde i Kristus skal opstå, men hvor både de og de, som lever ved Herrens genkomst, skal forvandles og ikklædes et herlighedslegeme. Jesu opstandelse er førstegrøden af de dødes opstandelse (1 Kor 15:23), som han opstod, vil vi opstå.

Han stod op i det legeme, han havde levet og vandret i på jorden og var blevet korsfæstet med.

Og dog var der også noget forandret ved ham. Gravklæderne var efterladt på en måde, der antydede, at han var gået gennem dem, som han også kunne gå gennem lukkede døre og pludselig vise sig og komme til syne for i det næste øjeblik igen ikke at være der. Paulus taler om, at Jesus i opstandelsen

vil give os skikkelse som ”hans herliggjorte legeme” (Fil 3:21).

Mellem opstandelsen og himmelfarten er Jesus både her og ikke her, både som han altid havde været og dog forklaret, som han også for et kort øjeblik havde været det på forklarelsens bjerg.

Den kommende opstandelse vil også være en fysisk opstandelse, for det, som sås oprejses, ”sås i forgængelighed, opstår i uforgængelighed, sås i vanære, opstår i herlighed, sås i svaghed, opstår i kraft” som Paulus forklarer det i 1 Kor 15:43-44.

”Der bliver sået et sjæleligt legeme, der opstår et åndeligt legeme” – ”et åndeligt legeme” er ikke et luftigt, skyggeagtigt legeme, et fatamorgana, men et virkeligt og kropsligt legeme, men nu båret og opretholdt af Helligånden og ikke af sjælen.

Men det vil også have kontinuitet med det legeme, vi har båret her i livet; vi vil kunne genkende det som virkelig vort, og andre vil også være i stand til at genkende det.

Det har vi selvfølgelig svært ved at forklare, men det er mindre væsentligt, da det er Gud, som handler både ved at oprejse Jesus og ved Jesu genkomst at oprejse dem, som hører Jesus til.

Opstandelsens hvornår

Jesu genkomst - en eller flere gange?

© kien da

Af Louis Nielsen

Der er spørgsmål om den kommende opstandelse, hvor svaret bliver mere uklart. Men her rører vi heller ikke ved opstandelsesbudskabets kerne.

Hvad mener Paulus f.eks. med "Derefter kommer enden" (1 Kor 15:24)? Er der mere end én opstandelse? Én for den troende menighed, når Herren kommer (1 Thes 4:16), og en generel opstandelse ved enden af det tusindårige rige?

Hvilken mening skal vi lægge i Åb 20:4, hvor der tales om en opstandelse af dem, som har gennemstridt denne store trængsel, og som "kommer til live og bliver konger med Kristus i tusind år"? Handler opstandelsen i Åb 20:13 kun om de fortabte?

Én kommende opstandelse eller en, der falder i flere adskilte afsnit? Vi skal ikke være blinde for, at der måske snarere tales om forskellige aspekter af den ene og samme begivenhed end om tidsmæssigt adskilte hændelser.

At afgøre svarene på de her spørgsmål er ikke så enkel en sag. Alligevel vil vi gøre et forsøg.

Når Jesus kommer

Måske skulle vi begynde med tidslinjen for endetidens begivenheder:

Det næste store skridt på den frelseshistoriske linje vil være **Jesu genkomst**.

Det er, hvad Paulus kalder "vor store Gud og frelser, Jesu Kristi komme i herlighed" (Tit 2:13). Allerede her deler opfattelserne sig. For nogle er genkomsten én og kun én begivenhed, for andre falder den i to tempi. Og igen for nogle finder genkomsten sted ved tidernes absolutte ende, ved det vi kalder "verdens ende", hvorefter evigheden med Guds evige rige kommer, medens der for andre vil ske en hel række af hændelser og begivenheder mellem genkomsten og evigheden.

Og igen her deler vandene sig. For nogle kommer Herren usynligt i skyerne og henter sin menighed hjem til Himlen (1 Thes 4) og gør det før den store trængsel og Antikrists komme. For andre kommer han først efter den store trængsel og Antikrists komme; menigheden vil efter denne opfattelse komme til at opleve den store trængsel og Dyrets diktatur (Åb 12-18).

Igen er der modifikationer af de to hovedsyn. For nogle er det kun den årvågne og ventende del af menigheden, som vil blive borttrykket inden trængslen (partiell borttrykkelse); for nogle af dem, som forventer, at menigheden vil gå gennem trængselen, vil Herren udfri sin menighed midtvejs i trængselen.

Efter Jesus er kommet

Om hvad der skal ske efter Jesu genkomst er meningerne om muligt endnu mere delte.

Nogle fokuserer på Israel og placerer Israels omvendelse til Kristus efter borttrykkelsen af menigheden; for dem er det også Israel, som vil opleve tidens trængsel og ikke menigheden.

Efter genkomsten, uanset, hvordan vi end anskuer den, hvad vil så ske? Hvad er det næste store trin på tidslinjen? Vil der komme et tusindårsrige, et messiansk rige eller ikke?

Om det er meningerne også uhyre delte. For nogle, måske det store flertal af kristne, vil der ikke være noget millennium (de kaldes **amillennialister**; forstavelsen "a" står som nægtelse).

Tusindårsriget forstås af dem som Kristi åndelige rige, det rige, som er nu, hvor Kristus hersker fra Faderens højre hånd i og igennem kirken og gennem kirken sender de velsignelser, som Det Gamle Testamente stiller i udsigt for Guds folk, men disse opfattes nu som åndelige velsignelser (jvf. Ef 1:3) og ikke som fysiske, eller/ og de overføres på den evige verden.

Men også for dem, som venter et millennium, er der flere måder at opfatte det på. For nogle har det allerede været her, idet de betragter kirkens gyldne tidsalder som millenniet. De kaldes **postmillennialister**, ”post-” fordi for dem vil genkomsten finde sted efter millenniet, nærmest som kronen på dette.

Og så igen er der en tredje gruppe, som kaldes **premillennialister**; for dem kommer millenniet efter genkomsten, og umiddelbart inden Guds evige rige og de nye himle og den nye jord.

En tidslinie

Sammentrukket og forenklet ser tidslinjen for mig således ud:

- *Jesu korsfæstelse
- *Jesu opstandelse
- * Himmelfarten.
- * Helligåndens komme, pinsen.
- * Evangeliets og kirkens tidsalder.
- * Den sidste og store trængsel
- * Antikrist (”Dyret”) kommer.
- * Jesu genkomst og opstandelsen af dem, som er døde i Kristus - forvandlingen og bortrykkelsen.
- * Israels omvendelse til Jesus.
- * Millenniet (Satan bundet).
- * Satan slippes løs; det sidste oprør; den genrelle opstandelse og dommen ved den store hvide trone.
- * Det nye Jerusalem; nye himle, ny jord, det genrejste Paradis, Guds evige rige.

I og med, at Herren kommer, vil de, som er døde i Kristus blive oprejst og sammen med de levende blive forvandlet og blive borttrykket for at møde Herren i skyerne.

Antikrist og hans hær vil blive tilintetgjort (jvf. 2. Thes 2:1-12; Åb 19:11-21).

Israels modtagelse af dets Messias (Herren Jesus Kristus) vil finde sted lige op til genkomsten eller umiddelbart efter.

Umiddelbart herefter følger det tusindårige rige. Her vil mennesker stadig fødes og dø; evangeliet vil blive forkyndt, og mennesker vil blive frelst. Satan vil være bundet og de messianske løfter om velsignelse, retfærdighed, fred og frugtbarhed, som vi kender det fra Det Gamle Testamente, vil blive opfyldt.

Men selv efter sådan en vidunderlig tid vil der være nationer, som gør oprør og vil rejse sig til krig (Åb 20:7-10). Oprøret vil dog blive hurtigt slået ned; ild vil falde ned fra himlen.

Og nu vil enden, den definitive ende komme og den generelle opstandelse finde sted.

Guds trone vil komme til syne, ”de døde” vil opstå og blive dømt; dømt ”efter deres gerninger”, men også en anden bog ”livets bog” vil blive åbnet, og frelse eller fortabelse afgøres ud fra om ens navn er indskrevet i livets bog eller ikke (Åb 20:11-15).

Det synes at fremgå af teksten, at nogle vil være indskrevet i ”livets bog”, medens andre ikke vil være det. Nogle vil være frelst, andre ikke.

Dommen er individuel, personlig, retfærdig og barmhjertig, ikke summarisk, brutal og hensynsløs, men ikke alle vil være skrevet i Livets Bog; nogle vil gå fortabt.

Og endelig vil vi være fremme ved det frelseshistoriske dramas sidste akt, den nye himmel og den ny jord (Åb

21:1 ff.) med Det nye Jerusalem (Åb 21:9-22:5).

Plads til forskellige syn

Så ved jeg godt, at der er divergenser mellem os med hensyn til visse detaljer i den her skitserede ”kronologi” over endetidens begivenheder, men her føler jeg, at det vil være upassende at optræde dogmatisk og alt for selvsikkert.

Problemet er, at ingen af os har de nøgler, der skal til for helt at åbne indtil, hvad Bibelen eksakt siger om de ting. Hovedlinjerne er tydelige nok, men detaljerne mere uklare, idet nogle af de relevante skriftsteder kan forstås og bliver forstået på forskellig vis.

Efter denne diskussion om det tidsmæssige forløb mellem de begivenheder, som konstituerer endetiden, er det på sin plads at drøfte begivenhederne selv.

Det hævdes ofte, at både Jesus og hans apostle forventede, at Herren efter sin død, opstandelse og himmelfart meget snart ville komme igen i magt og herlighed.

Jesus selv forkyndte, at han ville ”komme på himlens skyer” (Matt 26:64), ligesom han også andetsteds i evangelierne proklamerer sin genkomst. Men han bekendte også åbenlyst sin uvidenhed om ”tid og time”.

Apostlene borede også i det spørgsmål om tid og time lige op til himmelfarten blot for at få det svar: ”Det er ikke jeres sag at kende tider eller timer, som Faderen har fastsat af egen magt” (ApG 1:7).

Utvivlsomt havde de allerførste kristne en forventning om, at Herren meget snart ville vende tilbage, men så var der også noget her og noget der i det, Jesus havde sagt, som forberedte dem på, at det kunne trække ud, måske endda trække meget længe ud.

Også Paulus udtrykker en usikkerhed om det med tid og time (1 Thes 5:1 ff.), og han bringer spørgsmålet på bane igen og understreger, at der er noget, som må ske først, før Herren kan komme igen (2 Thes 2:3).

Det samme indtryk får vi af Jesu forudsigelser af enden i evangelierne. På den anden side understreger både Jesus og apostlene det uventede og overraskende ved hans genkomst, hvorfor vi også formaner til at ”våge”, ”være årvågne” og være rede.

Vi ved altså ikke, hvornår Herren kommer igen; kun ved vi og ved vi for sikkert, at han kommer igen.

Så kan der også være tvivl om, hvorvidt Herrens genkomst sker én gang eller over to gange.

Nogle vil hævde, at Herrens komme for at hente menigheden hjem til herligheden er forskellig fra hans komme for at oprette Riget, og at der vil være en vis tid mellem de to.

Jeg ønsker ikke at strides om det her, og jeg respekterer brødre og søstre, som ser forskelligt fra mig på det her, men personligt har jeg svært ved at finde belæg for det i Det Nye Testamente.

For mig er Herrens genkomst én og samme begivenhed, om end der udtrykkes forskellige aspekter på genkomsten.

Guds basun lyder, ærkeenglen kalder, og Herren stiger ned fra himlen, de døde i Kristus opstår, og både de og de, som lever på det tidspunkt genkomsten finder sted, forvandles og rykkes bort i skyerne for at møde Herren i luften og for altid at være sammen med Herren (1 Thes 4:15-18; 1 Kor 15:50-55). Og med det ”kommer enden” (1 Kor 15:24).

Men som vi har nævnt det, behøver vi ikke nødvendigvis at opfatte ”enden” i Paulus’ formulering i entydig absolut forstand, som om, at den

”

Vi ved ikke, hvornår Herren kommer igen; kun ved vi, at han kommer igen.

ikke kan indeholde flere momenter.

”Befrieren skal komme fra Zion, han fjerner ugudelighed fra Jakob” hedder det i Rom 11:26.

Den mest naturlige fortolkning af det er, at Herrens genkomst også er øjeblikket for, at ”hele Israel frelses”, for at forhærdelsen ophæves og sløret fjernes, og at det, at de er med, vil betyde ”rigdom for verden”.

Andre fortolkninger kan være mulige, men det er svært at komme uden om, at Paulus her kan have tænkt på et millennium, et messiansk, paradisisk rige med Herren Jesus Kristus som konge.

Her og først her vil alle Gamle Testamentes messianske profetier finde deres fulde opfyldelse, og det ikke kun en åndelig opfyldelse, men helt afgjort også en fysisk.

Men medens tusindsårsriget nok vil bringe fysisk og paradisisk fuldkommenhed, og også en neddæmpning af synd, dels på grund af, at Satan er bundet, dels på grund af at Herren ”med et jernscepter vogter folkene” (Åb 2:26-27), så bringer det ikke moralsk

fuldkommenhed, og menneskehjertet forvandles ikke per automatik, og døden vil stadig være der, omend et meget langt liv vil blive de fleste beskåret.

Men som alt, hvad der hører historien til og verden til, vil også milleniet få sin afslutning.

Satan vil for en kort tid blive ladet løs, og han vil igen forføre folkene og krig vil komme, den allersidste. ”Ild” vil ”falde ned fra himlen og fortære dem”. Og nu er scenen sat for den generelle opstandelse, den store dom, og for de nye himle og den nye jord og det nye Jerusalem.

Paulus’ ”enden” er bredt nok til at kunne inkludere alt dette. Og nu er riget endeligt Guds og hans Salvedes og ”Gud alt i alle”.

Endnu henstår at uddybe nogle flere af endetidens aspekter såsom Antikrist (”Dyret”), ”Babylon”, det vi kalder ”mellemtilstanden” – ”Dommen” – Kristi domstol; Guds domstol, den store hvide trone; løn og tab. Det må vi nok hellere udskyde til næste nummer af Kristent Perspektiv.

Gud er Gud -

og det er alt, hvad Job har brug for

Herren taler til Job, kap 38-41

Klagesange - Jobs Bog - 5. del

Af Carsten Thomsen

Det er et vidunderligt privilegium, at vi som troende får lov til at "udøse vort hjerte som vand foran Herren". Vi kan komme til ham, når vi er fyldt af glæde, men også når vi er fyldt af sorg og vrede og vort hjerte er spændt til bristepunktet med tvivlende og anklagende spørgsmål.

Det sidste ser vi hos flere salmister og også i Jobs Bog. Job har skreget sig hæs og har stillet spørgsmålstegn ved, hvad Gud egentlig har gang i. Hører han overhovedet? Hvorfor svarer han ikke? Hvorfor skal den retfærdige lide? Hvorfor bliver de onde ikke straffet? Hvorfor er Gud uretfærdig?

Anklagerne har været alvorlige og vi føler også, at Job er blevet tildelt et for hårdt lod i livet.

Fra kapitel 3 til 37 har snakken gået mellem Job og hans venner - og nu taler Gud endelig. Men det, Herren siger, går stik imod det, vi forventede han ville sige. Her er ingen trøstende ord, der viser medfølelse. Der følger ingen forklaring på, hvorfor Job lider.

I stedet for blide og omsorgsfulde ord, så lyder Herrens røst som lyn og torden inde fra en storm.

Hvem er det, der med uforstandige ord formørker det, jeg har bestemt?

Spænd bæltet om lænden som en mand, og giv mig svar, når jeg spørger dig!

Det er en susende stemme i stormen, som blæser Job omkuld. Stå standhaftigt fast på jorden Job. Nu taler JEG, HERREN. Og det er som om, at Job lige nu befinder sig i orkanens øje.

Job havde spurgte Gud om, hvor han var - og nu lyder det sarkastisk tilbage til Job:

Hvor var du, da jeg grundlagde jorden?

Fortæl det, hvis du har forstand til det!

Hvem bestemte dens mål - det ved du vel?

I fire kapitler peger Gud på sit skaberværk og stiller over 70 spørgsmål til Job.

Han peger på solopgangen, på stjer-
nerne, på hesten, vildæslet og strudsen,

hvis "vinger vækker morskab". Et absurd dyr, der er skabt med vinger, men som ikke kan flyve. Og Gud trækker endog mystiske og mytiske fabeldyr som Behemot og Livjatan, der spy ild, ind i sin store zoologiske parade.

Herren peger på alt det vidunderligt storslåede, han har skabt. Det smukke, komiske, frygtindgydende, mystiske og uudgrundelige i naturen og universet, som alene skyldes Guds skabende kraft. Det er Herren selv, der står bag det og ved sit Ord skaber og opretholder alt.

Hvad i alverden sker der? Hvordan skal det hjælpe Job? Vi føler ikke, at det er et tilfredsstillende svar. Men blot fordi Gud ikke fylder Job (og os) med teologisk indsigt i lidelsens problem, så er det ikke det samme som, at Job intet svar får. Job får nøjagtig det svar, han har behov for lige der, hvor han står med sine store spørgsmål og sårbare smerte.

Hvad er Guds svar til Job? Det er Gud selv. JEG ER - det er Herrens svar til Job. Det er vel nok den vigtigste lektion til os i Jobs Bog, og til alle, der lider,

og som oplever modgang og smerte.

Hvad er det, som Job får øjnene op for her?

1 Gud gør sig kendt

Ligesom Gud mødte Moses i et tordenvejr, med lyn og ild og jordskælv, så møder Herren nu Job. Det er intet mindre end en teofani - Gud, der kommer nær og åbenbarer sig selv. Og stormen både afslører og tilslører Guds herlighed og majestæt. "Gennem storm og uvejr går hans vej", står der i Nahum 1:3.

Og i dette afsnit bruges der et nyt ord om Gud i Jobs Bog - nemlig Herren - Yahweh - det navn som taler om Guds selveksistens "Jeg er den, jeg er" (2. Mos. 3:14). Det navn, som taler om Guds personlige pagtsforhold med Hans folk. Job ønskede så inderligt, at Gud ville gøre sig kendt for ham (Job 23:3-4):

*Gid jeg vidste, hvordan jeg skal finde ham og nå frem til hans bolig.
Så ville jeg fremlægge min sag for ham
og tage kraftigt til genmæle.*

Jobs værste frygt var, at Gud havde forladt ham. Tavsheden, isolationen og ensomheden var det værste. Job vidste intet om, at Gud jo bevidst og som led i prøvelsen af Job måtte være tavs, måtte fjerne sig og lade Satan ramme ham. Job måtte lære at stole på Gud midt i mørket.

Men Gud lyttede og hørte alt, hvad Job sagde. Gud var aldrig fraværende og udeltagende. Og det er dette nærvær, som nu bliver kendt over for Job.

Da Job mødte denne Gud, oplevede denne åbenbaring af Gud, så forstummede alle hans spørgsmål. Han ville tage til genmæle og fremføre alle sine anklager mod Gud. Men nu forsvinder de som dug for solen.

O store Gud, der er fra evighed til evighed, som har tændt millioner af stjerner og nørklet enhver dna-kode sammen. Hvad er vi i forhold til Ham?

Hele Guds tale understreger over for Job, hvor umuligt det er at komme til Gud på lige fod. Gud skylder ikke ham (eller os) nogen forklaring på, hvorfor vi lider. Herrens veje er uransagelige og uudgrundelige, de er langt over vore veje. Vores lidelser indgår i en hel række af andre faktorer i Guds store plan med denne verden og med andre mennesker.

2 Guds visdom og indsigt er langt over vores

Det synes mærkeligt, at Herren lader denne parade af dyr gå forbi Job. Er det virkelig god medicin? Jesus pegede på liljerne på marken for at forklare Guds omsorg for hans børn (Luk. 12:27), Gud peger nu på fuglene og siger til Job:

*Er det din indsigt, der får høgen til at svinge sig i vejret, spile vingerne ud og flyve mod syd?
(Job. 39:26).*

I begge tilfælde ønsker Gud at gøre os opmærksom på hans visdom, indsigt

og magt. Gud skaber og styrer og er i kontrol.

*Gik alle konger frem på rad,
i deres magt og vælde,
de mægted' ej det mindste blad,
at sætte på en nælde.*

Sådan synger vi i en salme. O store Gud, der er fra evighed til evighed, som har tændt millioner af stjerner og nørklet enhver dna-kode sammen. Hvad er vi i forhold til Ham? Vi forstår kun en lille brøkdel af alt det underfulde i livet - og i vort eget lille liv. Og vi har så uendelig lidt kontrol over livet, naturen, universet. Så lidt magt over hverdagen. For os synes tingene nogle gange tilfældige, uretfærdige, ubarmhjertige. Men kan vi tale ret og fyldestgørende om selv de mindste ting i universet?

*Det mindste græs jeg undrer på,
I skove og i dale,
Hvor skulde jeg den visdom få,
Om det kun ret at tale?*

Hvor små er vi ikke i forhold til den

mægtige Gud? Gud fylder Job med et helt nyt perspektiv. Han løfter ham op og peger på sin egen visdom og magt. Og selvom Job bliver lille, så bliver Gud stor.

3 Gud er i kontrol og sætter grænser

*Hvem spærrede havet inde bag porte,
da det brød ud af moderlivet,
dengang jeg gav det skylaget til klædning
og de mørke skyer til svøb,
da jeg afstak en grænse for det
og indsatte port og slå
og sagde: »Hertil må du komme, ikke
længere, her standser dine stolte bølger.*

*Skal du drage min retfærdighed i tvivl,
dømme mig skyldig,
så du selv kan få ret?*

Gud peger på, at han er i kontrol, og det er ham, som sætter grænserne. Det gjorde han også omkring Jobs lidelser, da han fortalte Satan, at han kunne ramme Job - men der var en grænse. Hans liv måtte han ikke tage.

Job har i sine klageråb stillet tvivl ved Guds retfærdighed. Ved hans kærlighed til ham, fordi han tillod alt dette at regne ned over ham.

Lidelser har det med at gøre vort liv uendelig snævert og formørket. Vi reduceres som mennesker til vores lille verden fyldt med modgang. Nogle anklager, som Job, Gud for deres smerte, men ofte ser vi slet ikke livets store sammenhænge og aner ikke, hvilket formål det tjener i Guds store frelsesplan for andre mennesker, nationer og folk - eller i vort eget liv og den tro og tillid, som Gud ønsker for os.

Når der er så mange ting i universet og i livet, som Job slet intet forstår af eller har magt over, hvorfor er han så så sikker på, at han ville kunne forstå

Job: Jeg havde hørt rygter om dig,

men nu har jeg set dig med egne øjne;

derfor kalder jeg alt tilbage og angrer

i støv og aske.

sine egne lidelser? Og grundene der ligger bag dem? Der er ting, vi ikke kan forstå, fordi Gud er Gud, og det er vi ikke.

Nu har jeg set dig

Vi ser i Jobs svar, at han har fået en ny ydmyghed og indsigt over sit eget liv i forhold til Gud.

*Job svarede Herren:
Nu ved jeg, at du formår alt,
intet, du har besluttet,
er umuligt for dig.*

*Hvem er det, der uden kundskab
tilslører det, du har bestemt?
Jeg har talt om noget, jeg ikke forstod,
om ting, der var for underfulde til,
at jeg kunne vide besked.
Jeg sagde: »Hør, jeg vil tale,
jeg vil spørge dig,
og du skal give mig svar.«
Jeg havde hørt rygter om dig,
men nu har jeg set dig med egne øjne;
derfor kalder jeg alt tilbage og angrer
i støv og aske.*

Ydmyghed, anger, en tilbagekaldelse af det, han har sagt, en erkendelse af, at han har talt om ting, han slet ikke kunne udtale sig om. Det er Jobs afsluttende ord.

Guds tale til Job lærer os, at der al-

tid vil være nogle mysterier omkring lidelsen i verden og i vore liv - ting, vi ikke forstår og aldrig vil få besked om. Det må vi have in mente, når vi hurtigt udtaler os om, at Gud synes uretfærdig og at han ikke kan være en kærlig Gud, med så meget ondt i verden.

Gud er stadig i kontrol og regerer suverænt, på trods af at hans vilje ikke sker på jorden som i Himlen, på trods af menneskers ondskab og Djævelens angreb og de onde åndemagter. Hvordan disse ting spiller sammen er et mysterium for os, vi aldrig vil kunne forstå, og som vi må være varsomme at udtale os for skræmsikkert om.

Guds tale lærer os, at det vi aller mest har brug for er Gud selv. Ikke indviklede forklaringer på lidelsens problem, men et møde med den Gud, som er åbenbaret i Skriften.

Et møde med den Gud, der sendte sin Søn i døden for vores skyld. Som selv led for at vi kunne leve. Et møde med den Fader, som våger over os og har omsorg for os, den Hyrde, der leder os. Den Gud, hvis Ord giver lys nok i vort liv til at vi altid kan stole på Ham og vide os sikker i hans trofaste kærlighed.

Vi vil i næste artikel runde Jobs Bog af og se på det, som Gud afsluttende siger om Job og hans venner.

Fra Helvedes Blækhuis

Brev 12: Om at glide bort

Af Louis Nielsen

Fangegarn roser Malurt for de frem-skridt, han gør med at forføre vor mand bort fra Kristus. Der er dog stadig visse faldgruber han skal undgå.

”Han (”patienten”; vor mand) må endelig ikke få nogen anelse om, at han nu er på vej bort fra solen i en retning, der vil føre ham lige lukt ind i kulden og det yderste mørke”. Og føjer Fangegarn til: ”Af den grund er jeg næsten glad for at høre, at han stadig går i kirke og til alters”.

Jeg ved ikke, om Lewis i sit kristenliv har været fristet til frafald. Men uden tvivl har han oplevet mange kampe; det vidner hans dybe indsigt om faderne i troslivet om.

Men utvivlsomt oplever mange af os perioder, hvor vore ”lamper” brænder meget svagt, og hvor vi kan være tæt ved at opgive det hele.

Vi kommer alligevel ingen vegne, synes vi at tænke. Jesus lærte os at bede: ”Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde”; Hebræerbrevet advarer os mod ”et ondt, vantro hjerte, så der sker frafald fra den levende Gud” (3:12). Og med salmedigteren bekender og beder vi: ”Ja jeg tror på korsets gåde, / gør det Frelser af din nåde, / stå mig bi, når fjenden frister, / ræk mig hånd, når øjet brister; / sig vi gå til Paradis”.

Det vil være tåbeligt ikke at erkende den fare, vi står i. Det er stadig sådan, at ”Djævelen begærer at kunne sigte os

fra”, som han begærede Peter og Jesu øvrige disciple. Men så var der Herrens forbøn for dem, at ”deres tro ikke måtte svigte”, og således tror vi også, at han beder for os.

Vel skal vi være årvågne og på vagt, men også passe på, at det ikke udarter til en slags neurose; holder vi os til Herren og søger hjælp i hans ord og hos hans Ånd, vil vi blive stående, for han har magt til at ”værne os mod fald og stille os over for sin herlighed, uden fejl og fulde af jubel” (Judas 24).

Kun ydre kristne vaner?

Fangegarns brev nr.12 henleder vor opmærksomhed på, hvor subtilt Helvede arbejder på at få os bragt på afveje.

Normalt ser vi på loyal kirkegang som sikre parametre for, at alt er i orden i vort og andres forhold til Gud. Vi anser også ortodoksi i lære og bekendelse som en sikker anbefaling af, at man er en sund og oprigtig kristen.

Vor mand her holder fast ved sine kristne vaner, og for så vidt finder Fangegarn det godt, for så behøver Helvede ikke at frygte, at han opdager, at han reelt er på vej bort fra Gud, hvilket jo er, hvad der er ved at ske.

For Helvede handler det om, at vor mand ikke skal opdage det brud, han har gjort med det liv, han levede de første måneder som kristen.

”Så længe han bevarer en kristens ydre

vaner, kan vi formå ham til at betragte sig selv som en, der har erhvervet sig et par nye venner og fået nye adspredelser, men hvis åndelige tilstand er omtrent den samme som for halvanden måned siden”.

Måske er det godt, hvis vi ind imellem tog vort liv i nærmere øjesyn og ”ransagede os selv, om vi er i troen” (2 Kor 13:5). Selvbedrag er desværre en mulighed, vi altid må kalkulere med, og vor evne til at opdage det ringe. Paulus udfordrer korintherne til at ”mærke på sig selv, at Jesus Kristus er i dem”: ”Ellers står I ikke prøve”(2 Kor 13:5; 1948 oversættelsen).

Det her er et vanskeligt område at bevæge sig ud i, og jeg er ikke tilhænger af at lægge en følelse af dårlig samvittighed og idelig selvransagelse ind over Guds folk.

Mange af os kender alt for godt til det, at ”vore hjerter fordømmer os” (1 Joh 3:20); men så er der også andre, som er alt for skråsikre, og som bygger deres tillid på ydre ting så som det at være ortodoks i lære og praksis, have de rette meninger og regelmæssigt gå i kirke eller til kristne møder, men hos hvem Kristi ord og Kristi lære i dagligdagens valg og afgørelser eller i mødet med mennesker sidder ret løst.

Herren efterlyste, medens han vandrede her, ”øre at høre med”. Det gør han også i de syv breve til menighederne i Åbenbaringsbogens indledende kapitler: ”Den, der har øre skal høre,

hvad Ånden siger til menighederne”.

Det er det, vi skal bede om, at vi har ører til at høre Hyrdens røst med, og at vi følger den røst, hvordan og hvorhen vi end bliver ført.

Lydhør over for Ånden

I en verden, som larmer så meget, hvor tid til stilhed, refleksion og bøn er en mangelvare, og hvor vi ustandseligt bombarderes af postulater om, at sådan skal vi leve, hvis vi vil være ”rigtige,” er lydhørheden over for Åndens vink af allerstørste betydning.

For den Ånd, som er i os, er en anden ånd, end den, som er i verden.

Mange af os vil også gerne ”være med på noderne”; ingen af os vil gå for at være ”tørvetrillere”, og vore venner i arbejdslivet, dem vi dyrker sport med, dem som vi hemmeligt beundrer, udøver en meget større indflydelse på os, end vi tror. Det gælder måske især unge, men vi ældre er ikke immune.

For mange af os, som er vokset op i et kristent hjem, er troen nærmest blevet en selvfølge, men heraf følger ikke altid, at vi også er blevet disciple af Jesus og har lært at følge ham. Vi er måske særlig udsat for Helvedes strategi med at lokke os på afveje gennem en rutinemæssig tilgang til kristenlivet.

Men Helvede er ikke helt færdig med vor mand ved at fastholde ham i rutinens lullende blund.

For perioder vil komme, hvor samvittigheden rører sig hos ham og skaber en tåget følelse af uro. Hvis den bliver for stærk, kan den vække ham og ødelægge det hele. Hvis du på den anden side helt undertrykker den – hvad Fjenden for resten sandsynligvis ikke giver lov til – mister vi en faktor i hele situationen, som vi kan drage god nytte af. Hvis en sådan følelse får lov til at leve, men ikke

får lov til at vokse sig uimodståelig stærk og at sætte sig den virkelige angers blomst, har den uvurderlig virkning. Den forøger patientens modvilje mod at tænke på Fjenden. Alle mennesker nærer næsten altid en smule af denne modvilje, men når tanken om Ham betyder, at de stilles overfor og får en stærkere fornemmelse af en hel, konturløs sky af halvbevidst skyld, øges denne modvilje tifold. De hader enhver tanke, som er associeret med Ham, akkurat ligesom mennesker, der er i pengeforlegenhed, hader selve synet af en bankbog. Når din patient er i denne tilstand, vil han ikke forsømme sine religiøse pligter, men han vil føle mere og mere modvilje overfor dem. Han vil på forhånd tænke så lidt på dem, som han føler, han anstændigvis kan, og glemme dem så snart som muligt, når de er overstået. For ganske få uger siden måtte du friste ham til uvirkelighed og mangel på samletthed i sine bønner, men nu vil du opdage, at han tager imod dig med åbne arme og næsten tigger dig om at vildlede hans forsæt og gøre hans hjerte koldt. Det bliver sådan, at han ønsker, at hans bønner ikke skal være virkelige bønner, for der er ikke noget, han er så bange for, som virkelig forbindelse med Fjenden. Hans mål vil være ikke at vække den orm, der ellers vil gnave hans samvittighed.

Lewis har her fat i noget centralt omkring frafaldets psykologi, noget vi har kunnet iagttage hos os selv - men måske ikke sætte ord på - hvis vi har været ude på den glidebane, som kan lede til frafald.

Paulus siger med sjælesørgerisk dybde at ”bedrøvelse efter Guds vilje virker omvendelse til frelse, som ikke fortrydes, men bedrøvelse i verdens forstand virker død” (2 Kor 7:10).

Når vi er på vej bort fra Gud, vil vore samvittigheder lide skade; Helli-

gånden i os vil være bedrøvet og tilskynde os til omvendelse; vi vil kende ”denne bedrøvelse efter Guds vilje”, som leder til omvendelse.

Ignorerer vi denne følelse, forhæder os overfor den og fremturer i vor synd, så er det, at det kan ske, som Lewis her så stærkt har beskrevet det, at vi vil gøre alt for at undgå at tænke på Gud, også selv om vi for en tid stadig holder liv i vor religiøse rutine.

Meget få, måske endda ingen vil lægge mærke til det, og så er det, at en skønne dag ses vi ikke mere blandt vore fæller i kirken, og i værste fald udarter vi til at blive spottere og bitre modstandere af evangeliet. Desværre kender vi nok alle til eksempler på det.

Den sikreste vej til helvede

Lewis' sidste bemærkning til denne forfærdeligt sørgelige historie er værd at få med og værd at tænke over:

De kristne beskriver Fjenden som en ”uden hvem intetheden har magt”.

Og intetheden har magt, magt nok til at få et menneske til at øde sine bedste år ikke med synder, der skænker ham nydelse, men med at lade sine tanker flagre omkring noget, han ikke ved, hvad er, og uden han ved, hvorfor han gør det, med at tilfredsstille anfald af nysgerrighed, der er så svage, at han kun halvt bliver dem var, med at tromme med fingrene og slå fødderne mod hinanden, med at fløjte melodier, han ikke kan lide eller med at vandre i den lange, dunkle labyrint af drømmerier, som ikke engang opleves af vellyst eller ærgerrighed, men som det stakkels kryb ikke har kraft eller samling til at ryste af sig, når engang en tilfældig idéassociation har sat dem i gang.

Nu vil du nok sige, at alt dette her er meget små synder, og uden tvivl er du

ligesom alle unge fristere ivrig efter at kunne indrapportere en eller anden form for åbenlys ondskab. Men husk endelig, at det eneste, der betyder noget, er, hvor langt du kan føre manden bort fra Fjenden. Det spiller ingen rolle, hvor små synderne er, bare den ene med den

anden er nok til samlet at lempe manden bort fra lyset og ud i intetheden. Mord er ikke bedre end kortspil, hvis kortspil kan klare det. Den sikreste vej til helvede er den, der fører gradvis der ned – den, der skråner jævnt, er blød at træde på, er uden pludselige sving, uden

milepæle, uden vejvisere.

Værd at tænke over, værd at lade sig advare af. Men måske vil det næste brev lade os få en anden historie at se. Vi får se.

Kristus i jer, herlighedens håb

Kristus i jer, herlighedens håb. Ham forkynnder vi, og vi formaner enhver og belærer enhver med al visdom for at føre ethvert menneske frem som fuldkomment i Kristus. Kol. 1:25-28.

Den perfekte krop, det perfekte hus (med det perfekte samtalekøkken) og det perfekte kristenliv.

Livet møder os med mange krav hele tiden, med mange ting, vi føler vi skal leve op til. Det er ikke nemt at navigere med de mange “du skal”, som møder os - og som vi lægger på os selv.

Livet som kristen kan nemt ende med at blive reduceret til “du burde gøre noget mere”, “være mere helhjertet”. Og med den nagende fornemmelse til følge, at det hele halter med bibellæsning, bøn og tjeneste.

Jeg er ikke den perfekte ægtefælle, forældre, studerende og discipel jeg egentlig burde være. Og det kan ende med at gøre os fortvivlede og deprimerede, stressede og angstfyldte.

Men der er en anden vurdering af den troende, som vi ikke må glemme i

al denne nedvurdering af os selv. OG det er: Kristus i os, herlighedens håb. Vi er i Ham og Han er i os. Vi er fuldkomne i Kristus.

At være i Kristus har nemlig en afgørende betydning for, hvordan Gud bedømmer os. For han vurderer ikke os alene. Gud ser den troende i en forening med Kristus, og vurderer de to sammen.

“Gud siger ikke: Jesus er retfærdig, men ham den troende der, han er uretfærdig”. Han ser de to som et og siger derfor: “De er retfærdige”. “Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus”, lyder det triumferende i Rom. 8:1.

Henrik Højlund skriver i sin bog “Gentagelsen er det daglige brød” dette om disse vers:

“I det afgørende, der hvor hele min eksistens er på spil, min nuværende og evige eksistens, skal jeg ingenting. Der er Kristus alt, han er hele mit håb. Hvor er det godt, at Paulus minder os om det. Hvor er det godt at få disse briller på igen: I det altafgørende er du båret. Du

som bærer byrder hver dag, du er selv båret fra først til sidst”.

Det er et mysterium, som er svært at fatte, og det er let at miste fokus på denne vidunderlige sandhed, når livet kommer med alle sine krav: Der hvor min eksistens er på spil, skal jeg ingenting. Der er Kristus alt. Hvor er det gode ord.

Paulus siger i talen på Areopagos: “For i ham lever vi, ånder vi og er vi”. Sådan må Kristus i os blive den dybe sammenhæng i vor tilværelse.

Det fikspunkt i os og i vor tilværelse, hvor alt samler sig og flyder ud fra. Hver ny dag kan anbefales til ham, hver ny dags bekymring kan lægges over til ham.

Hver ny giver han ny styrke, ny kraft, ny nåde. Hver ny dag lever vi i ham og han i os.

Perfekt? Fuldkommen? Ja, men kun I KRISTUS.

Perfekt? Fuldkommen? Ja, men først på den dag, vi vil blive “ført frem fuldkomment i Kristus”.

Carsten Thomsen

DE HELLIGE BYER OG DET FULDKOMNE TILFLUGTSSTED

Af Helen Fuglsang Kock

Et ældre prædikant sagde for år tilbage til mig, at Det Nye Testamente er set i Det Gamle - og det Gamle Testamente er åbenbaret i det nye.

Denne sætning har jeg altid undret mig over og kan fortsat fortabe mig i, når jeg får ro til eftertanke og i stilheden mærker den sandhed, som han prøvede at få sat i tale.

Dengang forstod jeg ikke freden og dybden i dette, men jeg vil her prøve at uddybe noget af den fantastiske hemmelighed, der er gemt i denne sandhed.

Seks tilflugtsbyer

I Josvabogen 20 læser vi om tilflugtsbyerne. Der var tale om tre byer vest for Jordanfloden (v. 7) og tre byer øst for Jordanfloden (v. 8).

Ser man på et kort over Israel ligger disse seks byer godt fordelt ud over landet. I disse byer kunne både israelitterne og de fremmede blandt dem være i sikkerhed for hævnmodere, hvis de ved et uheld var kommet til at slå et andet menneske ihjel (v.9).

Herren havde talt til Josva (v. 1-3)

og mindet ham om, hvad han allerede havde talt til Moses, som vi læser det i 4. Mosebog 35. Beskrevet hos Josva, står der: Hvis nogen ved et uheld kommer til at slå et andet menneske ihjel, kan han flygte til en af disse byer, så han er i sikkerhed for den dræbtes slægtninge, som vil hævne drabet (v.3).

Men hvis der er tale om et uheld, hvor en person uforvarende kommer til at skubbe til en anden eller ramme ham med en sten eller noget andet, så han dør, skal domstolen afgøre, hvorvidt der er tale om uagtsomt manddrab eller mord. (4. Mos. 35).

Det vil altså sige, at Herren havde lagt det sådan tilrette, at en person, der var skyldig i uagtsomt manddrab, kunne flygte til en af disse tilflugtsbyer for at undgå at blive dræbt af blodhævnere.

Konsekvenser af handlinger

Tænk hvor ofte vi mennesker kommer til at handle på en måde, som vi slet ikke havde tænkt på konsekvenserne af, og hvor ofte vi kommer til at gøre ting, sige ord eller handle på en sådan måde, som må betragtes som uheld.

Flere med mig er nok ikke stolt af den sandhed i vores eget liv og om-

kring vores nærmeste, som har været genstand for uheld af mere eller mindre alvorlig karakter.

Det hænder også, at jeg er genstand for andres uheld, og her er det tydeligt, at folk ofte ikke gør det med vilje eller gennemtænker konsekvenserne. Og det er slet ikke så let at leve med, selv om det måske alligevel forholder sig sådan.

Når man ser på den oprindelige forståelse af, hvad en tilflugtsby kunne bruges til, er der megen trøst at hente i denne sandhed.

Herren vidste, hvordan vi mennesker begår uheld og kommer til at gøre ting, som ikke var meningen. Selv når vi taler om det alvorlige at tage et andet menneskes liv. I Det Gamle Testamente kunne man flygte til en sådan tilflugtsby.

Ypperstepræsten sonede

Når drabsmanden ankom til en af disse byer, skulle han til byrådet fortælle, hvad der var sket. Derefter skulle han stilles for retten, men inden sagen var afgjort, skulle de lade ham få adgang til byen og give ham husly (v. 4.). Og drabsmanden skulle blive i byen, indtil

han blev stillet for retten og sagen var afgjort.

Selvom han blev kendt uskyldig, kunne han ikke forlade byen, før den mand, der var ypperstepræst, da ulykken skete, var død (v. 6). Og hvis en drabsmand forlod tilflugtsbyen, havde blodhævneren ret til at slå ham ihjel (jf. 4. Mos. 35:26-28). Det var først efter ypperstepræstens død, at han kunne vende tilbage til sit hjem.

Så ypperstepræsten bragte ikke bare et offer, som kunne sone synden. Det var ypperstepræstens død, som sonede for et uagtsomme manddrab eller det drab, som ikke var gjort med vilje.

Pointen er, at vi alle kan gøre ting, sige noget eller handle uagtsomt. Ja sågar gøre uheldige ting uden at have overvejet konsekvenserne grundigt inden! Også for os er der en nøje sammenhæng mellem vores uheld og henvisningen til den ypperstepræst, som var i byen på det tidspunkt.

Lad os bevæge os til Hebræerbrevet 6:19: "Visheden om frelse er som et anker for sjælen, et anker, der når helt

ind i Guds nærvær, bag forhænget ind til det inderste rum i den himmelske helligdom, hvor det er gjort urokkelig fast". Og i vers 20 står der: "Jesus gik jo forud for os ind i Guds nærvær for dér at tjene som vores evige ypperstepræst efter Melkizedeks forbillede".

Det ubegribelige i denne sammenligning er, at vi pludselig ser, at vi også har en ypperstepræst i vores tilflugtsby. Der hvor vi kan ty hen, når vi har handlet i uheld eller på anden vis er gjort skyldige over for andre omkring os, lige der er vores ypperstepræst den evige ypperstepræst.

Det er sagt, at det er efter Melkizedeks forbillede, og hermed viser der sig endnu en hemmelighed. I Heb. 7:8b står: "Men om Melkizedek fortælles der ikke om nogen afslutning på hans liv".

Jesus erstatter dermed det gamle jødiske system med noget helt nyt. Ordningen med tilflugtsbyerne viser os, at vi som mennesker har brug for et sted at kunne flygte hen, men "hvis den ordening havde kunnet føre os til målet,

havde Gud ikke haft nogen grund til at sende Kristus som en evig præst efter Melkizedeks forbillede" Heb. 7:11.

Endelig giver billedet med tilflugtsbyerne os et nyt perspektiv på, at Kristus er vores ypperstepræst i den nye og bedre ordening. I Heb. 9:15 står der at "formålet med, at Kristus formidlede en ny pagt, var, at han gennem sin død kunne skabe forsoning for alle de synder, der blev begået under den gamle pagt, så de mennesker Gud kalder på, kan få opfyldt det løfte om evige velsignelser, som Gud havde givet".

Sikke en dybere mening, det giver, at læse Hebr. 10:21-23: "Da vi nu som Guds folk har en så fantastisk ypperstepræst, så lad os med oprigtigt hjerte og i troens faste overbevisning gå ind i Guds nærvær. Vi har jo fået en ren samvittighed, efter at vi er bestænket med Jesu blod, og efter at vi er blevet rensset med rent vand. Lad os urokkeligt holde fast ved det håb om evigt liv, vi er kommet til tro på. Gud er nemlig trofast og holder, hvad han lover!"

AT opmunTre hinanden

Af Carsten Thomsen

Jeg har "nu i korthed skrevet for at opmuntre jer og bevidne, at dette er Guds sande nåde; den skal I holde fast ved". 1. Pet. 5:12

Trøst derfor hinanden og opbyg hinanden, som I også gør. 1. Tes. 5:11.

Richard Wurmbrand fortæller om et brev, han fik fra en russisk kristen, som var blevet løsladt fra fængsel. Der stod:

Min ydre fremtoning er ikke smuk. I arbejdslejren arbejdede jeg i en mine. Der skete en ulykke og jeg blev pukkelrygget. En dag stirrede en dreng på mig og spurgte: "Onkel, hvad er det du har på ryggen?".

Jeg var sikker på, at nu ville der komme en hånlig bemærkning. Alligevel svarede jeg: "En pukkel".

Nej, sagde barnet. "Du har ikke en pukkel, men en kasse. I denne kasse er der skjult nogle englevinger. En dag vil kassen åbne sig og du vil flyve til himlen

med disse vinger". Jeg græd af glæde. Selv nu, når jeg skriver, græder jeg.

Det er svært at undervurdere, hvilken styrke der ligger i et opmuntrende ord, eller et trøstende klap på skulderen. Den lille dreng i historien havde så sandelig "opmuntringens nådegave".

Vi trænger alle til opmuntring i

vores tjeneste for Gud. Det er trist, hvis de mange samvittighedsfulde kristne, der tjener i det lokale fællesskab og den lokale kirke, føler sig overset, ikke værdsat, uden betydning.

For den lokale kirke kan kun eksistere, hvis de uge efter uge trofast leder søndagsskolen, bager kage og brygger kaffe og sørger for teknikken under gudstjenesten.

Paulus var en af de

ivrigste til at opmuntre og opflamme
sine brødre og søstre i troen.

Opmuntring giver nye kræfter

Uden opmuntring kører vi i længden sur i det. Og det kristne fællesskab vil lide svært under det. Det er ikke kun lederskabet i en kirke, som skal sørge for, at denne gensidige opmuntring, opbyggelse og trøst er til stede iblandt os. Det er vi hver især ansvarlig for.

Det græske ord for "opbyg" i 1. Tes. 5:11 kan oversættes med at opmuntre eller trøste - alt efter sammenhængen.

Jeg redigerede i nogle år Operation Missions blad. Flere gange overvejede jeg at stoppe. Hver gang jeg var færdig med et blad kom der en meget opmuntrende mail fra Bitten Schriver. Disse mails var fyldt med lovprisning - ja, "over the top" ros for det, jeg lavede. Hun var bare så taknemmelig. Og jeg følte mig så opmuntret at jeg fortsatte.

Opmuntring hjælper os til at vokse i troen

Paulus var nok en af de ivrigste kristne til at opmuntre og opflamme sine brødre og søstre i troen. Han glemmer aldrig at rose og fremhæve folk og løfte dem op.

Ved afslutningen af sit lange brev til Romerne, nævner Paulus 26 enkelt-personer, to familier og tre husmenigheder. Hils dem, siger han - flere af

dem var slaver og kvinder - to grupper, som havde meget lidt social status og indflydelse.

De bliver fremhævet og mange får en varm personlig hilsen i dette vigtige brev. Og Paulus havde aldrig været i Rom, da han skrev brevet, så flere af disse personer havde han aldrig mødt.

Så skriver han:

"Jeg anbefaler vor søster Føbe til jer; hun er menighedstjener i Kenkreæ. Tag imod hende i Herrens navn, som det hører sig til mellem de hellige, og hjælp hende med alt, hvad hun kan få brug for fra jer. Hun har selv stået mange bi, også mig." (Rom. 15:1-2).

Føbe bliver tiltalt som søster, som menighedstjener, som en, der selv har hjulpet mange mennesker. Hun bliver fremstillet som en, der er vigtig og brugbar, hun bliver rost og ophøjet. Og allerede før Føbe kommer til den nye menighed, så er vejen ligesom banet for hende, gennem Paulus.

Paulus er meget opmærksom på hele tiden at bekræfte folk i deres tro og i deres tjeneste. I Romerne 16, bliver en rost for sin næstekærlighed (stået mange bi), en for sit store mod (vovet halsen), en for sin karakter (nyder anseelse) og en for udholdenhed (stået sin prøve), og en, ja hun er som en mor i menigheden, som

tager sig kærligt af folk.

Værdifuld for andre

Jeg tror, at det er noget, vi ofte må minde hinanden om. At den og den er værdifuld i tjenesten. At din tjeneste i menigheden betyder noget for mange. At vi bekræfter hinanden i troen er så vigtigt i et fællesskab, så ingen føler sig glemt i sin tjeneste, føler sig overset som kristen broder eller søster.

Denne opmuntring kan ske ikke blot med ord, men på andre kreative måder at vise hensynsfuldhed og opmærksomhed. Alt ligefra et klap på skulderen, til praktisk hjælp eller ved at give en anden en gave.

Jeg lyttede forleden til noget kristen undervisning på nettet, og lektionen havde titlen "The Sense of Others" - sansen for andre, eller fornemmelsen for andre. Det hele starter her - med en øget opmærksomhed for den anden, den andens behov.

Så vi bør engang imellem standse lidt op og stille os selv et par spørgsmål. Er der personer i kirken, som særligt har behov for et opmuntrende ord i dag? Hvordan kan jeg opmuntre dem til at fortsætte i deres gerning. Er der nogle i kirken, som Jesus har lagt på mit hjerte, som jeg kan styrke og opbygge i troen?

Anmeldelse: Den forbudte dåb

Af *Louis Nielsen*

"Den forbudte dåb" af Massoud Fourroozandeh og Torben Bramming; 2014, kr. 109,95 hos Saxo.

Vore læsere vil være kendte med den debat, som har raset i medierne omkring indvandrerpræsten Massoud Fourroozandeh og hans virke i Folkekirken.

Det ofte lidet klædelige sagsforløb, er nu nedfældet i denne bog.

Hvad man skal mene og tænke om det, kan være svært at tage stilling til. Bogen er godt skrevet, klar og tydelig i målet, og den lægger ikke fingrene imellem uden dog (forekommer det denne anmelder) at overskride sømmelighedens grænser.

Det er tung kost, og desværre får man en fornemmelse ind imellem af urent trav og ufine metoder. Men så må det også indrømmes, at bogen tydeligvis er et partsindlæg, og hvad man godt kan savne og efterlyse er modpartens argumenter og svar på de "anklager", som anføres imod den.

Efter endt læsning, forekommer det mig, står man stadig tilbage med flere ubesvarede spørgsmål.

Ballade i kirken er altid noget, som huer medierne, og spørgsmålet også her er, om det er en god ting, at kristne hænger deres snavsede tøj frem til offentlig skue? På sin vis er oplysning i en sag som denne en vigtig ting, men spørgsmålet er, om det er den rigtige måde at oplyse på, og om det fører os nogen steder.

Bogen udtrykker uden tvivl oprigtigt engagement i sagen, og i den henseende er dens ærinde prisværdigt, men beklageligvis kommer den også til

at udlevere oplysninger om navngivne mennesker, som sagen i sig selv godt kunne have været foruden.

Kirkens opgave: Mission?

For det vigtige og afgørende er det principielle, nemlig indføring i den åndskamp, der foregår i kirken mellem to helt modsatte opfattelser af kristen mission, ja to helt forskellige opfattelser af om Jesus er den ene vej til frelse og det ene navn givet til frelse, eller om kirken skal indtage en mere ydmyg plads mellem verdens religioner og forstå sig selv som endnu en religion mellem religioner. Er kirkens mission humanitær og medmenneskelig og kun humanitær, eller er vores overordnede mål også i dag at følge missionsbefalingen og gøre mennesker til disciple af Jesus?

Massoud Fourroozandeh og Torben Bramming mener åbenlyst det sidste, modstanderne det første. Og se, det er en vigtig kamp, og derfor er det vigtigt

at læse bogen.

Det er mere end trist at opleve, at en tjeneste som Massouds, der har ført adskillige muslimer til tro på Jesus, skal se sig ødelagt af ideologiske og kirkepolitiske årsager. Som tingene tegner sig lige nu, må man håbe, at Massoud kan få ro på sit liv og ufortrødent må kunne fortsætte med at vidne for sine muslimske landsmænd og andre om troen på Herren Jesus Kristus og omvendelsen til den ene sande Gud.

Måske skulle vi alle tage ved lære af denne triste sag og lytte til Paulus og lægge os hans ord på sinde: Derfor bliver vi ikke modløse i den tjeneste, som vi har fået af barmhjertighed. Vi har sagt nej til det skjulte og skændige og går ikke frem med snedighed og forfalder heller ikke Guds ord, men bringer sandheden for dagen og anbefaler således os selv til ethvert menneskes samvittighed, for Guds øjne (2 Kor 4:1-2; læs hele afsnittet 1-6).

Anmeldelse: Når Gud er tavs

Af Louis Nielsen

”Når Gud er tavs”; Leif Andersen;
Lohse; 108 sider; pris 99,95 kr.

Bogen falder i to dele: I Når Gud er tavs; side 13-46; II Appendiks: At søge Guds kærlighed – en respons om Gud, Breivik og Utøya; side 47-102).

Temaet i denne bog er et uhyre vanskeligt tema at behandle, og ingen kan håbe på bare nogenlunde at gøre det fyldestgørende.

Man vil altid sidde tilbage med spørgsmål, man ikke fik besvaret og med svar, som man alligevel fornemmer ikke er helt dækkende.

I al enkelhed handler bogen om problemet (og dilemmaet), som Guds suverænitæt, alvidenhed og almagt stiller os mennesker overfor ikke mindst i ulykkernes, katastrofernes, den personlige tragedies og de situationer, hvor den menneskelige nedrigheid og modbydelighed har vist sit ækle ansigt, uden at Gud har grebet ind.

Hvad skal vi sige til alt det, hvad skal vi svare? Og mere afgørende, hvad har Bibelen at sige herom?

Om disse tunge problemer har der for nylig indenfor bibeltro lutherske kristne stået en heftig, man fristes endda til at skrive ”en bitter strid” udløst af nogle markante holdninger, som Peter Olsen har fremsat i en artikel og en bog, han har skrevet.

Peter Olsen er tilknyttet Luthersk Mission og er lærer ved Dansk Bibelinstitut. I 2009 udkom hans meget vigtige phd afhandling ”Open theism on Providence and Theodicy”, og i maj

2012 skrev han den artikel i Luthersk Missions blad, ”Det var Gud, der dræbte de 77 i Oslo og på Utøya”, som har udløst al balladen. Leif Andersens bog skal bl.a. ses som hans indlæg i den debat.

Stod Gud bag Utøya?

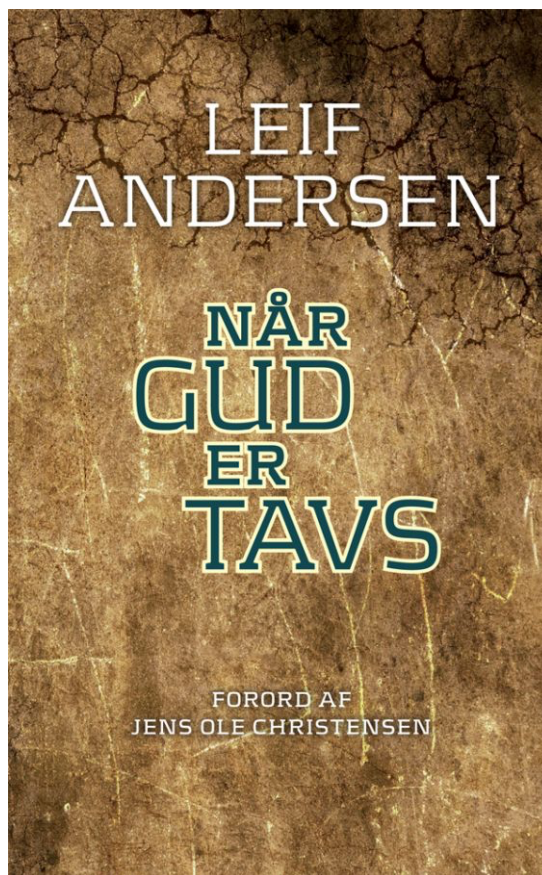
Peter Olsen har udtalt sig og argumenteret for, at alt, simpelthen alt, hvad der sker i verden, i naturens og menneskers verden sker med Guds vilje og viden, ja næsten på hans foranledning. Således inddrager han Utøya og Breivik tragedien som eksempler. Det har fået andre til at reagere lige så stærkt og skarpt imod (blandt andre Jørgen

Sejergaard).

Leif Andersen følger op på diskussionen og gør det bl.a. ved at inddrage nogen meget stærke personlige eksempler, som vi skal være gjort af sten, hvis de ikke skal røre os.

I det hele taget er bogen meget stærk, når de gælder empatien og solidariteten med medmennesket, ikke mindst i dets lidelser. Det er, hvad vi er vænnet til, når det gælder Leif Andersen, og som vi også værdsætter hos ham.

Leif Andersen går ydmygt og nænsomt til værks, erkendende hvor svært problemet er, men det står også klart, at han ikke deler Peter Olsens holdning. Og den vil vi med vores huma-

nistiske opdragelse og vores sentimentale tilgang til tilværelsen have svært med at føle sympati for, men at han set ud fra en bibelsk og især gammeltestamentlig betragtning har noget at have den i er svært i hvert fald for dem anmelder at komme bort fra.

Men, for der er et stort MEN, hvor vanskeligt hele spørgsmålet er, giver Leif Andersen os en særdeles levende illustration af på siderne 72-101, som fortjener at blive læst og genlæst og grundig gennemtænkt, og så er vi endda ikke ved vejs ende med spørgsmålet, og det kommer vi nok næppe, før vi er i Himlen hos Gud.

Samtidig må vi med Bibelen holde os det lysende klart, at Gud er god og kun god, (se f.eks. Salme 107:1-3) og at der ikke findes nogen form for svig, mørke og ondskab hos ham.

Hans vilje er god og kun god, og han fristes aldrig til noget ondt (se Jakob 1:13). Men dog sker alt med hans udtrykkelige vilje, og det er tyde-

ligvis en gåde, som ingen af os forstår at udrede, når det gælder det, som vi kalder ondt og opfatter som ondt.

Guds veje er ofte hemmelighedsfulde, men vi kan rette vore klager, spørgsmål og nødskrig til ham, men han er ingenlunde forpligtet til at bevare dem.

Han forbeholder sig retten til at være tavs. Dybest set har han forklaret sig i Kristus og i Kristi kors, hvor han med sin Søns blod stiftede fred mellem sig selv og os. I Kristus har Gud givet os "en evig trøst" (se 2 Thes 2:16-17), en trøst, som indeholder svaret og lægedommen på vor dybeste nød (og al nød udspringer af den nød), friet os ud af mørket, ud af synden og døden og ud af vor indkrogethed i os selv.

Sammenlignet med det, er det så meget afgørende at få svar på alle vore spørgsmål om Guds styrelse af såvel vort eget personlige liv som verdens gang?

Kan vi ikke trøstigt overlade de

spørgsmål til Guds suverænitet og frihed; hans karakter som den barmhjertige og al nåderige behøver vi jo ikke længere drage i tvivl. Kan vi så ikke med Brorson "lade al vor sorg bero (finde ro) på Jesu søde nåde"?

Med det in mente synes jeg, at det er godt og trygt at vide, at alt, hvad der sker, og alt, hvad der kan hænde os, sker med Guds vilje og ikke uden for hans vilje, at det aldrig er mørkets og kaos' kræfter, som får de sidste ord i nogen sag, og at disse derfor aldrig ultimativt vil kunne skade os, endsige skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre (se Rom 8:39).

Leif Andersens bog må hilses velkommen som et godt og særdeles tænksomt indlæg i en debat, som for de fleste af os, ja måske for alle langt overgår både, hvad vi intellektuelt, emotionelt og også trosmæssigt kan bære.

Den være hermed på det varmeste anbefalet.

Kristendommen er ikke hengivenhed til gerninger, eller til en sag, eller til en troslære, men hengivenhed til en person, Herren Jesus Kristus.

Oswald Chambers

Kristent Perspektiv udgives af Perspektiv Bibelskole.

Sekretariatet og ekspedition v. Henning Lütje, henninglyt@gmail.com, Hallandsparken 64, 2630 Taastrup tlf. 74415540. Redaktion: Carsten Thomsen (ansv. red), ctpress@mac.com, Louis Nielsen, louis.nielsen@youmail.dk. Astrid i Hjøllum Christensen. Udgivelse: Bladet udgives 3 gange om året. Årsabonnement: 125 kr. Hjemmeside: www.kristentperspektiv.dk